

El valor de la paraula

written by Josep M. Boixareu Vilaplana | 27 de juny de 2023

A les vigílies de Sant Joan, patró dels Països Catalans, anem a rebre la flama del Canigó símbol de la llengua comuna dels nostres territoris. Durant la revetlla, la fem petar en tots sentits, sobretot en el d'enraonar. S'ha parlat tant en va de diàleg que ens hem oblidat d'enraonar, aquest mot tan català i que ve dels tractes que es feien, fins no fa gaires anys, entre agricultors i ramaders quan al mercat, per tota signatura, hi havia una encaixada de mans. La paraula llavors tenia el valor que ara s'ha perdut. Al del dijous de Granollers els "encaixadors" anaven a fer un esmorzar de forquilla a la Fonda Europa.

Ara, endemés de la pèrdua de valor de la paraula, els polítics fan pactes antinatural amb el repudi dels ciutadans que els han votat. Com que n'hem vist de tota mena i per part de tots els partits, no es pot posar la mirada acusadora en cap. Molts ens plantegem el gran dubte. A qui votar ara que sense donar-nos temps a pair les malvestats de les darreres eleccions ens en posen unes altres en plenes vacances de molta gent. Entre el desencís cap a els propis i les vacances, l'abstenció promet arribar a xifres de rècord. Malgrat tot plegat, cal votar, sempre s'ha de votar, encara que sigui al menys dolent, so pena que el teu vot es perdi en favor del que menys desitjaries. Jo ja he demanat el vot per correu; un bon invent que espero funcioni com cal i no com els passa a molts catalans residents a l'estranger.

El vot forma part de l'essència de la democràcia i cada vegada hi ha més voltors que se la volen

menjar. Una carnassa per a voltors és com una abstenció. La protesta no es manifesta quedant-se a casa. Hi ha millors opcions, com el vot en blanc o el vot nul. Sabeu quin és el vot nul que s'imposarà en les pròximes eleccions? Doncs posar damunt de qualsevol papereta: "Que us bombin a tots!". I és que tots s'ho mereixen. Algú em dirà: "Home aquests, no". Bé, una opció molt respectable, però jo em queixo que els partits són cada vegada menys respectables; s'ho estan guanyant a pols.

Ah, i no parlo tan sols dels partits espanyolistes i sucursalistes, sinó dels nostres, els que són (aparentment) d'obediència catalana. Amb aquests passo més vergonya que amb els altres. Crec que el que ens pertoca és ser molt crítics amb ells, els que passen per ser els "nostres". Fins quan pensen abusar de la nostra paciència? Ai, Catilina! Ciceró va ser un precursor. Tots van predicant l'independentisme, queixant-se del dèficit fiscal, de les rodalies, de les escomeses contra la nostra llengua, el català..., però ignoren com uns bons fariseus que quan van, vam, anar junts, vam guanyar i vam estar a un pam des sostenir la declaració d'independència. Diuen i diem que la majoria de catalans vol la independència i que el 80% vol l'autodeterminació, però aquests desitjos no es tradueixen en res pràctic. Respecte a la tan potinejada UNITAT ja sé que uns diran que Jordi Turull va proposar una llista conjunta amb esquerra pel 23J i no sé si també amb les CUP i que el president Pere Aragonés va sortir de seguida fent una crida a la unitat independentista deixant al marge la llista conjunta, però els altres pacten amb el dimoni i les CUP s'ho miren com per veure-les venir. Que diguin el que vulguin, però el poble català vol veure acció, fets, compromís, coratge,

generositat i menys bla, bla, bla. Per quan?